

În apărarea luminii

Dumitru Negrea

Mi-e sete și beau din lumină
Când apa își pierde lucirea,
Din cer cade albă făină
Pe care-o mănânc cu privirea.

Când tu ești plecată departe
Spre cer urc privirea senină,
Nimic azi nu ne mai desparte
Prin raze ce vin să ne țină.

Din tot ce a fost și mai este,
Când lumea devine haină
Atent la culori din poveste
Văd ura ce-mi pare străină.

Când toate apar iar deșarte
Dorințelor le caut vină,
De zarea albastră am parte
Și iarăși renasc din ruină.

Iar soarele-mi va da de veste
Prin nori cu poleială fină,
Furtuna curmând sus pe creste:
Lumină din lumină lină.